

Cartea lui Daniel - Numărul o sută patruzeci și unu

Dezvăluirea semnificației profetice a revenirii papalității și a celui de-al optulea președinte

Jeff Pippenger
2024-03-17

În prezent analizăm cu mare atenție caracteristicile profetice ale istoriei în care papalitatea revine la tronul pământului ca al optulea cap, adică dintre cele șapte capete. Procedăm astfel pentru a identifica cu atenție caracteristicile profetice ale istoriei în care al optulea președinte, adică dintre cei șapte președinți, aduce la îndeplinire formarea chipului fiarei papale. Ne-am început considerațiile cu privire la aceste adevăruri cu Muntele Carmel și cu ziua de naștere a lui Irod. Ambele ilustrații sacre reprezintă iminenta lege duminicală din Statele Unite, care este de asemenea reprezentată în versetul patruzeci și unu al capitolului unsprezece din Daniel.

Va intra și în țara cea minunată, iar multe țări vor cădea; însă aceștia vor scăpa din mâna lui: Edom, Moab și căpetenia copiilor lui Amon. Daniel 11:41.

În versetul respectiv, împăratul fals de la mieznoapte intră în Țara cea slăvită. Țara cea slăvită, în istoria Israelului antic, era țara lui Iuda și era descrisă ca o țară în care curge lapte și miere și, din acest motiv, între altele, era slăvită. Era slăvită pentru că Hristos a ales capitala ei, Ierusalimul, ca loc al Templului Său și ca cetatea în care a ales să-Și pună Numele.

Din ziua când am scos pe poporul Meu din țara Egiptului, n-am ales nicio cetate dintre toate semințiile lui Israel în care să se zidească o casă, pentru ca Numele Meu să fie acolo; nici n-am ales vreun om ca să fie cârmuitor peste poporul Meu Israel. Ci am ales Ierusalimul, pentru ca Numele Meu să fie acolo, și pe David l-am ales să fie peste poporul Meu Israel. 2 Cronici 6:5, 6.

Pământul lui Iuda, în sens literal, a fost țara slăvită pentru Israelul antic, în sens literal, iar Statele Unite sunt pământul lui Iuda, în sens spiritual, țara slăvită pentru Israelul spiritual modern.

„Când țara pe care Domnul a rânduit-o ca adăpost pentru poporul Său, pentru ca ei să I se închine potrivit dictatelor propriei conștiințe, țara peste care, de-a lungul multor ani, s-a întins scutul Atotputerniciei, țara pe care Dumnezeu a favorizat-o făcând-o depozitara religiei curate a lui Hristos, — când acea țară va abjura, prin legislatorii ei, principiile protestantismului și va da încuviințare apostaziei romane în alterarea legii lui Dumnezeu, — atunci se va descoperi lucrarea finală a omului fărădelegii.” Signs of the Times, 12 iunie 1893.

După ce împăratul fals de la mieznoapte l-a cucerit pe împăratul de la miezăzi (fosta Uniune Sovietică), în versetul patruzeci, în 1989, el cucerește apoi Țara cea minunată (Statele Unite). În versetul patruzeci și unu, cuvântul „țări” este un cuvânt adăugat și nu este pe deplin exact, căci, la legea duminicală, „mulți” care sunt biruiți reprezintă o clasă de oameni care cunoșteau deosebirea

dintre Sabatul zilei a șaptea și ziua soarelui, înainte ca legea duminicală să intre în vigoare.

Schimbarea Sabatului este semnul sau pecetea autorității Bisericii Romei. Cei care, înțelegând cerințele poruncii a patra, aleg să păzească Sabatul fals în locul celui adevărat, aduc astfel omagiu acelei puteri de către care, și numai de către ea, este poruncit acesta. Semnul fiarei este Sabatul papal, care a fost acceptat de lume în locul zilei rânduite de Dumnezeu.

Dar vremea de a primi semnul fiarei, așa cum este rânduită în profeție, încă nu a sosit. Timpul încercării încă nu a venit. Există creștini adevărați în fiecare biserică; nici comuniunea romano-catolică nu face excepție. Nimeni nu este condamnat până când nu a primit lumina și nu a înțeles îndatorirea poruncii a patra. Dar când va fi emis decretul de impunere a sabatului contrafăcut și când strigătul cel tare al celui de-al treilea înger va avertiza oamenii împotriva închinării fiarei și chipului ei, granița va fi trasată limpede între fals și adevărat. Atunci cei care încă stăruie în călcarea Legii vor primi semnul fiarei pe frunțile lor sau pe mâinile lor.

Cu pași repezi ne apropiem de această perioadă. Când bisericile protestante se vor uni cu puterea seculară pentru a susține o religie falsă, împotriva căreia strămoșii lor au îndurat cea mai crâncenă prigoană, atunci Sabatul papal va fi impus de autoritatea unită a bisericii și a statului. Va avea loc o apostazie națională, care nu se va sfârși decât prin ruină națională. Bible Training School, 2 februarie 1913.

Clasa „multora” care vor fi răsturnați la legea duminicală ce vine în curând este alcătuită din aceia care vor fi trași la răspundere potrivit luminii Sabatului, care este lumina dată pentru acel timp, constituind un punct de cotitură și o criză în istoria atât a bisericii, cât și a națiunilor. Acea clasă este biserica adventismului laodicean, care a ajuns la capătul rătăcirii sale în pustia răzvrătirii. Acolo sunt vărsați din gura Domnului pentru veșnicie. Adventismul laodicean îi cuprinde pe aceia care au fost chemați la lumina îngerului al treilea, fie la primul Cadeș, în istoria de la 1844 până în 1863, fie la al doilea Cadeș, în istoria de la 2001 până la legea duminicală.

Și i-a zis: Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă? Iar el a amuțit. Atunci împăratul a zis slujitorilor: Legați-l de mâini și de picioare, luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși. Matei 22:12-14.

Glasul celui de-al treilea înger, fie în 1844, fie în 2001, a fost o chemare la nuntă. „Mulții” care sunt răsturnați la legea duminicală sunt „mulții” care au respins haina de nuntă a neprihănirii lui Hristos și, în schimb, devin parte a alaiului de nuntă al celor zece împărați cu desfrânata Romei. Pentru acea nuntă, o persoană își poate păstra propriile veșminte, căci tot ce îi trebuie, pentru ca să i se ia ocară, este să fie chemată cu numele desfrânatei care domnește peste cei zece împărați.

Și în ziua aceea, șapte femei vor apuca un singur bărbat și vor zice: Vom mânca pâinea noastră și vom purta hainele noastre; numai lasă-ne să fim numite cu numele tău, ca să ne fie luată ocară. Isaia 4:1.

Au eșuat la prima probă alimentară, căci au ales să mănânce pâinea lor, în locul pâinii din cer. Au eșuat la a doua probă, în care trebuiau să-L proslăvească pe Dumnezeu prin manifestarea caracterului Său, dar au ales în schimb să poarte propriile lor veșminte. Au eșuat la a treia probă hotărâtoare, căci au manifestat numele (caracterul) fiarei, întrucât au ales să respingă numele

(caracterul) lui Hristos. Scopul pentru care Nimrod a zidit o cetate (stat) și un turn (biserică), la prima mențiune a Babilonului, a fost acela de a-și face un nume.

Și au zis: Haidem, să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să ajungă până la cer; și să ne facem un nume, ca nu cumva să fim împrăștiați pe toată fața pământului. Geneza 11:4.

Numele este un simbol al caracterului, iar caracterul profetic al celei de-a opta fiare, adică al celei care este din cele șapte, este natura dublă a combinației dintre Biserică (turn) și Stat (cetate). În criza zilelor de pe urmă, oamenii se vor împărți în două clase.

Nu pot fi decât două clase. Fiecare tabără este în mod distinct însemnată, fie cu pecetea Dumnezeului celui viu, fie cu semnul fiarei sau al icoanei ei. Fiecare fiu și fiecare fiică a lui Adam Îl alege pe Hristos sau pe Baraba drept general. Iar toți cei care se plasează de partea celor neloiali stau sub steagul negru al lui Satana și sunt învinuiți de respingerea lui Hristos și de tratarea Lui cu dispreț. Sunt învinuiți că Îl răstignesc în mod deliberat pe Domnul vieții și al slavei. Review and Herald, 30 ianuarie 1900.

O clasă va reprezenta chipul fiarei, iar cealaltă clasă va reprezenta chipul lui Hristos. Una va purta haina de nuntă a lui Hristos, iar cealaltă clasă va purta "propria lor îmbrăcăminte". O clasă va mânca hrana cerească, iar cealaltă va mânca "propria lor pâine". Clasa care mănâncă propria lor pâine și își păstrează propria lor îmbrăcăminte îi reprezintă pe "mulții" care au fost chemați de glasul celui de-al treilea înger, și ei sunt "mulții" care vor fi doborâți de legea duminicală ce vine în curând. Încercarea lor de a-și răscumpăra starea pierdută atunci când caracterele lor sunt manifestate în criza legii duminicale este nădejdea falsă că, dacă pot accepta numele curvei Romei, făcând astfel li se va lua "ocara".

În vremea aceea, puținii care sunt aleși sunt înălțați ca stindard al celor o sută patruzeci și patru de mii, iar apoi, în versetul patruzeci și unu, mai este un alt grup care „scapă” din mâna falsului rege de la mieznoapte. Cuvântul ebraic tradus prin „a scăpa”, în versetul patruzeci și unu, înseamnă a scăpa ca prin alunecare, iar definiția transmite ideea de a ține în apă o bucată de săpun care, din pricina faptului că săpunul este alunecos, îți alunecă din mână. Elementul principal al definiției cuvântului, atunci când este folosit în limba ebraică, este că ceea ce scapă este ceva care, înainte de a scăpa, se afla sub controlul aceluia ceva de sub care scapă.

În versetul patruzeci și unu, tripla unire a balaurului, fiarei și profetului mincinos se înfăptuiește.

Protestanții din Statele Unite vor fi cei dintâi care își vor întinde mâna peste prăpastie pentru a-și da mâna cu spiritismul; își vor întinde mâna peste abis pentru a-și da mâna cu puterea Romei; iar sub influența acestei uniuni întreite, această țară va călca pe urmele Romei, călcând în picioare drepturile conștiinței.

Când Statele Unite își dau mâna cu Națiunile Unite și cu papalitatea, la momentul legii duminicale, există un grup de oameni care au fost mai înainte în mâna papalității, care apoi „scapă” din mâna împăratului de la mieznoapte contrafăcut. Acei oameni fuseseră mai înainte ținuți în strânsoarea puterii papale. Acei oameni sunt reprezentați la ospățul zilei de naștere a lui Irod de Ioan Botezătorul, care se afla atunci în captivitatea temnițelor romane, așteptând moartea sau izbăvirea.

Clasa de oameni care scapă din robia papalității la legea duminicală este reprezentată de trei seminții și, astfel, simbolizează alcătuirea întreită a Babilonului modern.

Chiar în acel timp, a doua voce din capitolul optsprezece al Apocalipsei îi cheamă pe acei oameni să fugă din Babilon, pentru ca să nu fie părtași la judecățile ei care urmează atunci să înceapă. Acea a doua voce este vocea lui Hristos, dar ea reprezintă vocea celor o sută patruzeci și patru de mii, care atunci vestesc cu glas tare solia îngerului al treilea. Atunci când aceia scapă de mâna (un simbol al supunerii) falsului împărat de la miazănoapte, ei găsesc apoi mâna adevăratului împărat de la miazănoapte.

Pe Muntele Carmel au fost uciși profeții lui Baal, iar Baal, ca zeitate falsă masculină, reprezintă Statul, iar profeții lui Aștarot reprezintă Biserica. Ilie i-a ucis pe profeții lui Baal, marcând astfel sfârșitul celei de-a șasea împărății, deși religia protestantismului apostat, așa cum este reprezentată de Salomeea, era încă reprezentată. Salomeea, Protestantismul apostat, în ipostaza Salomeei, îl seduce pe Irod, iar cei zece regi consimt să intre într-o alianță între Biserică și Stat cu capul al optulea, care era dintre cele șapte capete. Salomeea este aceea pe care Irod cel incestuos o pofteste în inima lui.

Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască a și preacurvit cu ea în inima lui.
Matei 5:28.

Pofta incestuoasă a lui Irod în inima lui le-a împreunat carnea în inima lui și astfel el a devenit una cu Salomeea.

De aceea va lăsa bărbatul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de soția sa și vor fi un singur trup. Geneza 2:24.

La ospățul de ziua de naștere a lui Irod, Irod și Salomeea s-au unit, iar Irod, care era preînchipuit de Ahab, este capul celor zece împărați ai împărăției de la miazănoapte. La apropiata lege duminicală, a șasea împărăție a fiarei din pământ se încheie când cornul alcătuit din coarnele contopite, reprezentând unirea coarnelor Bisericii și ale Statului (chipul fiarei), este nimic de Ilie. Apoi, Salomeea îl seduce pe Irod, devine una cu el și îl convinge să dea jumătate din împărăția lui (Statul mondial) mamei sale (Bisericii mondiale). Atunci Salomeea a preluat controlul asupra lui Ahab și asupra celor zece seminții ale lui, căci cei zece împărați sunt toți de acord între ei.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăție; ei vor primi putere ca împărați, pentru un ceas, împreună cu fiara. Aceștia au un singur gând și își vor da fiarei puterea și tăria lor. Apocalipsa 17:12, 13.

Fiara căreia îi dau puterea și tăria lor este fiara pe care o călărește desfrânată. Fiara reprezintă caracterul icoanei, care este combinația dintre Biserică și Stat, cu femeia (Biserica) deținând controlul asupra relației, căci este o căsătorie latină, în care numele de familie este cel al soției și în care femeia stăpânește peste bărbat, în răzvrătire împotriva adevăratei rânduiei a căsătoriei.

Către femeie a zis: Voi înmulți foarte mult suferința ta și zămislirea ta; în dureri vei naște copii; și dorința ta va fi către bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine. Geneza 3:16.

Cei zece împărați sunt de un singur cuget și de o singură inimă.

Apocalipsa 17:13-14, citat. «Aceștia au un singur cuget.» Va exista o legătură universală de unire, o mare armonie, o confederație a forțelor lui Satana. «Și își vor da puterea și tăria fiarei.» Astfel se manifestă aceeași putere arbitrară și asupritoare împotriva libertății religioase, a libertății de a I se închina lui Dumnezeu potrivit dictatelor conștiinței, așa cum a fost manifestată de papalitate, când, în trecut, i-a persecutat pe cei care au îndrăznit să refuze conformarea la riturile și ceremoniile religioase ale romanismului.

„În lupta care se va da în zilele de pe urmă se vor uni, în opoziție față de poporul lui Dumnezeu, toate puterile corupte care au apostaziat de la credincioșia față de legea lui Iehova. În această luptă, Sabatul poruncii a patra va fi marele punct în controversă; căci în porunca Sabatului Marele Dătător al Legii Se identifică pe Sine ca Creatorul cerurilor și al pământului.”
Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea, 983.

Cei zece regi, al căror conducător este Ahab, sau Irod, au fost seduși de Salomeea, fiica Irodiadei. Organizația Națiunilor Unite, care, la legea duminicală, este sedusă de Salomeea, religia falsă a protestantismului apostat, și care mai înainte fusese a șasea împărăție a profeției biblice, preia controlul asupra împărăției celor zece regi, care toți sunt de acord să dea jumătate din împărăția lor religiei catolice. Ei iau această hotărâre în unanimitate, căci toți regii au fost seduși de dansul seducător al Salomeei. Ei sunt de acord să-și pună puterea unită în lucrarea de a-i ucide pe cei reprezentați de Ioan Botezătorul.

Fiara (Națiunile Unite) este cârmuită de un rege de rang întâi (fiica Izabelei). Izabela își îndrumase fiica să inițieze relația adulteră și incestuoasă cu Irod și cu ceilalți regi, căci ea este mama desfrânatelor. Ea este proxeneta propriei ei fiice. Irod, Ahab și Națiunile Unite au fost seduși de profetul mincinos, adică Statele Unite. Statele Unite încetează să mai fie a șasea împărăție atunci când prorocii lui Baal au fost uciși, iar prorocii Astartei (Salomeea) devin îndată puterea conducătoare a celei de-a șaptea împărății, pe măsură ce în lume se reproduce ceea ce tocmai s-a înfăptuit în Statele Unite.

Fiara este alcătuită din împărății care sunt în legătură cu fiica desfrânatei, iar desfrânata este femeia care stăpânește peste fiară. Iisus ilustrează sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru. Așa cum ilustrarea celor opt împărății din capitolul șaptesprezece al Apocalipsei a desigilat cele opt împărății din capitolul al doilea al lui Daniel, fiara și femeia care stă călare pe fiară desigilează un alt adevăr profetic, întemeiat pe faptul că întâiul îl reprezintă pe cel de pe urmă.

Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, este ultima referire la împărățiile profeției biblice și, prin urmare, impune ca Daniel, capitolul doi, care este prima referire la împărățiile profeției biblice, prin necesitate profetică, să reprezinte de asemenea opt împărății, dintre care cea de-a opta împărăție a fost dintre cele șapte. Tot astfel, judecata femeii și a fiarei pe care ea o călărește din Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, trebuie să fie reprezentată în prima judecată a desfrânatei din 1798.

Îngerul I-a înștiințat pe Ioan, la începutul capitolului șaptesprezece, că avea să-i arate judecata desfrânatei celei mari și a fiarei pe care ea o călărește. Prima dată când desfrânata a fost judecată a

fost corect înțeleasă ca fiind anul 1798, când papalitatea a primit rana ei de moarte, iar timpul sfârșitului a sosit. Totuși, când un „timp al sfârșitului” este reprezentat în istoria profetică, există întotdeauna două repere simbolizate prin persoane. Nașterea lui Aaron și a fratelui său, Moise, a fost timpul sfârșitului în acea istorie. Acele două repere au tipificat nașterea lui Ioan Botezătorul și, șase luni mai târziu, pe vărul său Isus, marcând astfel timpul sfârșitului pentru acea istorie. La sfârșitul robiei de șaptezeci de ani, care tipifică timpul sfârșitului din 1798, Darius și nepotul său Cyrus sunt cele două repere ale timpului sfârșitului. Împreună, ei îi tipifică pe Reagan și pe Bush cel dintâi, în timpul sfârșitului din 1989.

În anul 1798 — care a fost timpul sfârșitului, când, în istoria millerită, cartea lui Daniel a fost desigilată — a fost identificată moartea profetică a elementului politic al fiarei catolicismului. Generalul lui Napoleon, Berthier, a pătruns chiar în Vatican, l-a arestat pe papă și a pus capăt autorității politice a fiarei catolicismului. Un an mai târziu, în 1799, femeia care călărise acea fiară de-a lungul veacurilor, reprezentată de papă, a murit în captivitate. Judecata desfrânatei include judecata asupra fiarei de care s-a folosit pentru a cârmui neamurile. Capitolul șaptesprezece din Apocalipsa identifică atât judecata asupra fiarei, cât și desfrânata care domnește peste fiară și o călărește.

„Lumea este plină de furtună, război și dezbinare. Totuși, sub o singură căpetenie — puterea papală — oamenii se vor uni pentru a I se împotrivi lui Dumnezeu în persoana martorilor Săi.”
Mărturii, volumul 7, 182.

Al optulea cap, care este dintre cele șapte, este puterea papală care domnește peste fiara alcătuită din zece regi, care sunt cârmuiți de fiica desfrânatei ce călărește fiara. Elementele celei de-a opta împărății, care este dintre cele șapte, trebuie să se vadă în al optulea și ultimul președinte, care este dintre cei șapte președinți, atunci când chipul fiarei se formează în Statele Unite. Combinația cornelor apostate ale republicanismului și ale protestantismului trebuie să aibă un "cap" care domnește peste chipul fiarei, iar acel conducător va fi un dictator extraordinar.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

O cântare, un psalm al lui Asaf. Nu tăcea, Dumnezeule; nu păstra tăcerea și nu rămâne nemișcat, Dumnezeule. Căci, iată, dușmanii Tăi fac vuiet, și cei ce Te urăsc își ridică capul. Au ținut sfat viclean împotriva poporului Tău și s-au sfătuit împotriva celor ascunși ai Tăi. Au zis: Veniți și să-i nimicim ca neam, pentru ca numele lui Israel să nu mai fie pomenit. Căci s-au sfătuit laolaltă, într-un cuget; s-au unit împotriva Ta: corturile lui Edom și ismaeliții; Moab și hagarenii; Gebal, Amon și Amalec; filistenii împreună cu locuitorii Tirului; și Asur s-a unit, de asemenea, cu ei: i-au ajutat pe fiii lui Lot. Selah. Psalmi 83:1-8.